

punkt og betragtede mig som et Medlem, der maa have samme Ret som han selv har til at have en Mening om de politiske Forhold. Jeg vil da allerførst slaa fast — og det glæder mig i høj Grad at være i Stand dertil — at en Række af de Rendsgerninger, jeg har fremført i mit første Foredrag til Belysning af det ærede Medlems Forhold i politisk Henseende, har det ærede Medlem maattet lade staa uimodsagt. Naar jeg har belyst det ærede Medlems Stilling til Militarismen og Provisorismen tidligere, saa interesserede det mig at erfare, at det ærede Medlem dog ikke tør kalde det en Misforstaaelse, naar jeg har fremhævet den Rendsgerning, at det ærede Medlem har vist sin Modstand mod Militarismen ved i sin Tid at stemme med mig for de 30 Millioner til ekstraordinære Befæstningsforanstaltninger. Det er altsaa ikke nogen Misforstaaelse; og det er heller ikke nogen Misforstaaelse, at det ærede Medlem — uden min Tilslutning — har været med til at lade anskaffe 6 store Kanoner; det kan dog ikke være for at bekæmpe Befæstningen eller for at ned sætte Forsvarsudgifterne, at saadant er sket. Heller ikke kan det ærede Medlem nægte, at han i sin Tid har været med til at stemme for Geværloven, og jeg kan i det Hele taget jo sige, at som Regel har jeg med Hensyn til de militære Budgetter paa Finansloven fulgt de Indstillinger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem som Medlem af Finansudvalget, saa i den Henseende gaar det ikke an for det ærede Medlem at slaa sig op paa min Bekostning. Jeg har endogsaa vist, at det ærede Medlem har været, ikke blot en meget ivrig Forhandlings-Politiker, men endogsaa en meget ivrig Underhandlings-Politiker, og at det ærede Medlem ikke blot har ført Underhandlings-Politik, men Forligs-Politik. Jeg behøver kun at minde om den bekendte Smørpolitik, saa har man straks et Begreb om, hvor det ærede Medlem har været i den Retning. Se, alle disse Rendsgerninger har det ærede Medlem maattet lade staa, og dem kommer det ærede Medlem til at lade staa. Det ærede Medlem bærer sig ad, som man ofte bærer sig ad, naar man føler sig slaaet af den Slags Rendsgerninger, som komme frem i en offentlig Debat: saa finder man paa at hænge sig i andre Spørgsmaal og erklære en hel Del af det, som er fremkommet, for at være rene Misforstaaelser. Saaledes optraadte det ærede Medlem og forsøgte at vise, at ikke blot jeg, men ogsaa det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtres (Bossen) i sit Foredrag har gjort det ærede Medlem blodig uret. Det ærede Medlem talte om Sand-

hedsstærkelighed, om Ærlighed og om Loyalitet; det ærede Medlem brugte mange Bendinger og stærke Ord og gjorde det med den Behændighed, som ligger for et Medlem, der interesserer sig for Stuepil og Kunst, det skal jeg villig indrømme; men naar det ærede Medlem i saa høj Grad befyldte mig for, at jeg har misforstaaet ham, og anførte flere Citater, som jeg skulde have misbrugt, saa vil jeg sige, at det var ret en Skøbnens Ironi, der ramte det ærede Medlem fra Røge, at aldrig saa snart var han færdig, før den ærede Marineminister kom efter ham for urigtig Citatansførelse. Det ærede Medlem ser altsaa, at det er en Risiko, man kan løbe i en Debat, at man kan misforstaa hinanden. Men nu skal jeg dog give nogle Prøver paa, hvorledes det ærede Medlem tillod sig at føre Beviser mod mig for, at jeg skulde have gjort mig skyldig i stærke og uforsvarlige Misforstaaelser af hans Opræden og Udtalelser og i at fremføre urigtige Citater. Det ærede Medlem var navnlig indigneret over, og det var næsten med dirrende Stemme, at han tilbageviste en Udtalelse fra min Side om, at jeg maatte saa den Opfattelse af hans Udtalelser, at han ikke interesserede sig for Lovgivningsspørgsmaal og Reformers Med den høstærede Formands Tillæbelse maa jeg dog oplæse, hvad jeg sigter til af det, som det ærede Medlem fra Røge har sagt. Det findes i Folketings-tidenden Sp. 82. Efter at den ærede Folketingsmand har talt om det lidet trøstelige i at behandle Finansloven, fortæller han: „Spørger jeg da, om der paa den almindelige Lovgivning vil være stort at trøste sig med, tilstaaer jeg, at mine Forventninger der ikke ere store. Maaſke de nu siden ved Udtalelser fra det ærede Ministeriums Side ville blive større, men hvis de ikke blive det, vil det ikke overraske mig. Jeg havde ved Behandlingen i Fjor den Ære at udtale, at efter min Mening er der ikke her i Landet noget stort og afgørende Lovgivningsanliggende, som venter paa eller er modent til dette Tings Afgørelse, og jeg mente, at det var noget, som ogsaa gjaldt overhovedet i hele den civiliserede Verden, fordi de store Spørgsmaal, som i dette Øjeblik beskæftige alle Tanter, ikke ere naaede til dette Trin, at de kunne føres ud i Praksis og egne sig til at redigeres i Lovparagrafer.“ Maa jeg nu spørge, om nogen, naar de læse dette, vil faa Indtryk af, at det ærede Medlem er en særlig Ven af Reformspørgsmaal, naar han har den Opfattelse, at der ikke er noget Spørgsmaal i den hele civiliserede Verden, der er modent til Afgørelse. Men denne Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand er jo